

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 468: Quán Tuệ, Tức Là Phụng Trì Kim Cang Bát Nhã, Lìa Danh Tự Ngôn Thuyết, Không Chấp Trước Mọi Cảnh Giới Vi Tế Hay Rộng Lớn, Và Ngay Cả Những Quả Báo Thù Thắng Mà Mình Mong Cầu Cũng Không Chấp Trước

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 041)

Chuyên ngữ: Tịch Minh

【Quán tuệ, tức là phụng trì Kim Cang Bát Nhã, lìa danh tự ngôn thuyết, không chấp trước mọi cảnh giới vi tế hay rộng lớn, và ngay cả những quả báo thù thắng mà mình mong cầu cũng không chấp trước.】

Những lời này đều là nguyên tắc quan trọng của hành môn. Trong Giáo hạ thường nói đến việc tu quán, tác quán; “quán” chính là sửa đổi lại những quan niệm của chúng ta. Nói “tu”, tất nhiên là đối với những quan niệm sai lầm, những cách nhìn và cách nghĩ sai lầm, chúng ta nương theo chân tướng sự thật mà Phật đã chỉ dạy trong kinh điển làm căn cứ để sửa đổi lại quan niệm của chính mình. Ở chỗ này, chính là chỉ việc phụng trì Kim Cang Bát Nhã, đây cũng chính là ý chỉ cốt yếu khi Tôn giả thỉnh vấn về tựa kinh, là điều quan trọng bậc nhất.

Phụng trì Kim Cang Bát Nhã phải làm như thế nào? Chính là lìa tướng danh tự, lìa tướng ngôn thuyết, lìa tướng cảnh giới; cảnh giới này nhỏ thì như vi trần, lớn thì như thế giới, là nói đến những cảnh giới vi tế và rộng lớn. Và ngay cả tướng của quả báo thù thắng mà mình mong cầu cũng không chấp trước, quả báo thù thắng chính là ba mươi hai tướng tốt, tám mươi vẻ đẹp đã nêu ở phần trước. mấy câu này nói lên điều mà trong Phật môn chúng ta thường giảng, đó là buông bỏ thân tâm thế giới. Quả báo thù thắng chính là thân tâm, phần trước giảng về thế giới, cảnh giới chính là thế giới; buông bỏ thân tâm thế giới, một mảy may chấp trước cũng không có, tâm như vậy mới thanh tịnh. Giống như trong kinh đã nói: “Tín tâm thanh tịnh, tắc sanh thật tướng” (Niềm tin thanh tịnh, liền sanh thật tướng).

Chúng ta niệm Phật điều quan trọng nhất chính là cốt ở tâm thanh tịnh, tâm tịnh thì cõi Phật tịnh. Trên tựa đề kinh *Vô Lượng Thọ* đã dạy cho chúng ta tổng cương lĩnh, tổng nguyên tắc tu hành, đó chính là thanh tịnh, bình đẳng, giác; chỉ có tu thanh tịnh, bình đẳng, giác mới có thể đạt được Đại Thừa Vô Lượng Thọ Trang Nghiêm, như vậy mới thực sự đạt được. Trang nghiêm chính là chân, thiện, mỹ; đó là thật chứ không phải giả. Người thế gian nói chân, thiện, mỹ, chỉ có danh mà không có thực. Vì sao vậy? Bởi vì họ không có giác, chánh, tịnh; có giác, chánh, tịnh mới có thể đạt được chân, thiện, mỹ thực sự.

Học Bát Nhã cũng không ngoại lệ, kinh *Vô Lượng Thọ* là đại thừa trong đại thừa, là đại pháp Nhất Thừa Viên Đốn, kinh *Kim Cang Bát Nhã* cũng lại như vậy. Nguyên tắc tu học của pháp môn này quả thật giống nhau, không có ngoại lệ, điều được yêu cầu cũng là tín tâm thanh tịnh. Tất cả đều không chấp trước mới thanh tịnh, hễ hơi có một chút phân biệt chấp trước, tâm liền không thanh tịnh. Không chỉ thân tâm thế giới phải buông bỏ, phần trước giảng về việc lìa danh tự, ngôn thuyết, điều đó có nghĩa là ngay cả Phật pháp cũng phải buông bỏ. Danh tự ở đây chính là “Bát Nhã, tức phi Bát Nhã”. Từ đó có thể thấy, câu này giảng chính là điều mà Phật đã nói trong bộ kinh này: “Pháp thượng ưng xả, hà huống phi pháp” (Pháp còn phải xả, huống hồ là phi pháp), thế pháp hay Phật pháp thấy đều không thể nhiễm trước, nhiễm trước là sai rồi.